

3/2018

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

James Alan Gardner

Mutanti skrytí pohledům

Ian R. MacLeod

Druhý přechod řeky Styx

Carrie Vaughnová

Ta hra, co jsme ji hrávali za války

ČESKÉ POVÍDKY

Vladimír Záborský

Úsvit stěhování duší

Josef Pecinovský

Robot, který vraždil

Jana Rečková

Než vypukl pravý svět

Pavel Houser

Hrátky hodinářské

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Ursula K. Le Guinová

nás bude navždy provázet...

Matěj Svoboda

Hity, kterých jsme se nedočkali

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

Dominica Phetteplaceová
Projekt Synergie

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

James Alan Gardner: Mutanti skrytí pohledům	3
Ian R. MacLeod: Druhý přechod řeky Styx	7
Carrie Vaughnová: Ta hra, co jsme ji hrávali za války	14
Dominica Phetteplaceová: Projekt Synergie	20

Domácí SF

Vladimír Zábrodský: Úsvit stěhování duší	28
Josef Pecinovský: Robot, který vraždil	39
Jana Rečková: Než vypukl pravý svět	54
Pavel Houser: Hrátky hodinářské	61

Publicistika

Jason Sanford: Ursula K. Le Guinová...	66
Matěj Svoboda: Hity, kterých jsme se nedočkali	67

Fantastická věda

Co žrali ptakoještěři; Záhada Tabyiny hvězdy konečně padla?; Nejstudenější voda na světě; Střevní plyny pod dohledem	65
--	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Insidious: Poslední klíč; Labyrint: Vražedná léčba; Zmenšování; Kingsman: Zlatý kruh; Klapka!	70
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Karolina Francová: Ve stínu Rudé věže; Jiří Šedý, Zuzana Gajdušková: Doktor Karies; Tereza Richter: Freya I. – Ve stínu moci; Dominik Landsman: Lapuťák a kapitán Adorabl; Mladé čarodějky; Adam Skořepa: Čas budoucí; Green Scum: Space Ennui; Space opera; Technokněží; Nové knihy	75
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 3. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Pavol Martinický

Odešla legenda, nesmutněte

„... umírající neodchází bez cíle, ale s jistotou, že zná cestu.“

U. K. Le Guinová: Čaroděj Zeměmoří

Dne 22. ledna 2018 zemřela ve věku osmdesáti osmi let nedostižná a nezapomenutelná Ursula Kroeber Le Guinová. Zemřela náhle, na srdeční selhání.

Le Guinová byla jednou z amerických autorek, jejichž dílo poznali čeští čtenáři díky překladům Jaroslava Veise ještě před příchodem demokracie. Její románovou tvorbu jsme měli možnost poznat podobně, jak se objevovala i v anglickém jazyce, jen s přibližně dvacetiletým odstupem. Nejprve se u nás objevily autorčiny rané space opery **Planéta Exilu** (v roce 1988 ve slovenském překladu) a **Ro-cannonův svět** (česky v roce 1992). Šlo o raná, nepříliš výrazná díla, v nichž autorka teprve hledala svůj vlastní styl.

Stejně jako oba jmenované romány se jako jedny z prvních v českém překladu objevily rovněž nezapomenutelné novely „Svět je les, les je svět“ (v antologii Experiment člověk, 1983) a „Mohutnější než impéria a pomaleji“ (v antologii Nejmenší vesmír, 1992). Na počátku devadesátých let se pak Le Guinová představila domácím čtenářům prostřednictvím svých neznámějších prací, ať už jde o fantasy **Čaroděj Zeměmoří** (česky 1992) či vrcholné tituly hainského cyklu **Levá ruka tmy** a **Vyděděnec** (česky v obou případech 1995).

Učila nás, jak se píše moderní fantasy a science fiction. Ovlivnila celou řadu domácích autorů, z nichž jmenujme především Vilmu Kadlečkovou.

Troufnu si prohlásit, že dílo U. K. Le Guinové musí mít v oblíbě či by ho měl přinejmenším vysoce uznávat každý čtenář fantastiky, pokud tedy nehledá pouze povrchní zábavu, ale troufne si i na promyšlenější díla. Le Guinová psala fantastiku v dobách, kdy byla ještě stále spíše „pánským klubem“ a psala ji natolik dobře, že se prosadila nejen v rámci žánru, ale lze ji obecně brát za jednu z nejvýznamnějších amerických spisovatelek posledních šedesáti let. A to je úspěch, jenž se i dnes povede opravdu málokomu.

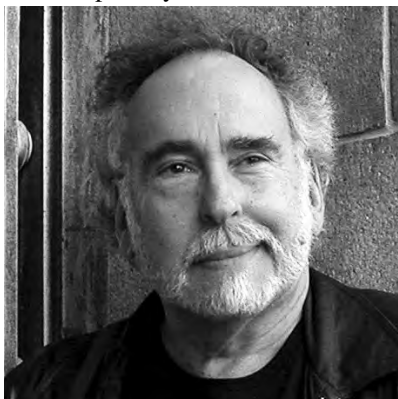
Mluvit o tom, že nás tak docela neopustila, ale bude s námi i do budoucna, je klíšé. Jen u málokoho to ale platí s tak neochvějnou jistotou jako u paní Ursuly. Zvláště, když jsme se v českém překladu doposud nedočkali nezanedbatelné části jejího skvělého literárního díla...

Martin Šust

SFWA OHLÁSILA NOVÉHO VELMISTRA ŽÁNRU

Organizace The Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA) ohlásila jméno čtyřiatřicátého držitele Ceny Damona Knighta pro Velmistra žánru, jímž se letos stane spisovatel Peter S. Beagle. Slavnostní udílení ceny za celoživotní zásluhy v oblasti science fiction či fantasy proběhne během dvaapadesátého víkendu spojeného s udílením cen Nebula v Pittsburghu ve dnech od 17. do 20.

května 2018. P. S. Beagle je celosvětově znám především jako autor románu **Poslední jednorozec**, jenž se dočkal rovněž kouzelného animovaného ztvárnění. U nás mu mimo jiné vyšla volně navazující novela „Dvě srdce“, debutový román **Poklidné a tiché místo** a nedávno rovněž samostatně vydaná novela **V Kalábrii**. Snad se dočkáme i dalších knih, autor by měl v letošním roce na pozvání nakladatelství Argo dorazit i do České republiky...

ZEMŘEL JACK KETCHUM

Jen dva dny po smrti Ursuly K. Le Guinové, tedy 24. ledna 2018 zemřel také král nevázaného literárního násilí Jack Ketchum, hororový autor uznávaný nejen fanoušky, ale i svými kolegy včetně krále hrůzostrašného

žánru Stephen Kinga. Velmistř hororového žánru a držitel tří Cen Bramy Stokera, vlastním jménem Dallas Mayr (nar. 1946), zemřel v sedmdesáti letech na rakovinu.

Známý je jako autor několika následně zfilmovaných knih, z nichž mu u nás vyšly nezapomenutelné romány **Po sezoně**, **Dívka od vedle** a **Red**. Ani v jeho případě si nelze než přát, že se do budoucna dočkáme i dalších prací, se kterými se nikomu neusíná zrovna snadno.

OPRAVA PAFU

Oprava výsledků Přeboru autorů fantastiky. Za účinné pomoci klávesnicového šotka došlo k pomíchání jmen Radek, Radka a Radoslava a následně k chybnému sečtení celkového počtu dosažených bodů. Chyba je o to větší, že se po správném sečtení bodů mění jméno vítěze PAF! Hlavní datový pořizovač PAF se omlouvá a uvádí správné pořadí:

1. Tomšů Radmila 20,5 bodů
2. Theo Addair 20 bodů
3. Merglová Michaela 17 bodů

Kompletní výsledkovou listinu najdete na <http://paf.fandom.cz>

Vladimír Němec

MULTIMEDIÁLNÍ KRONIKA KRÁLOVRAHA

Americký spisovatel Patrick Rothfuss si se závěrečným svazkem fenomenálně úspěšné fantasy trilogie Kronika Královraha dává skutečně na čas a své fanoušky navíc dráždí tím, že už pracuje také na samostatném románu a sbírce povídek ze stejného světa. Mezitím se však jím vytvořeného univerzum otevírá i dalším tvůrcům. Televizní seriál stanice Showtime by se měl odehrávat asi o generaci dříve a soustředí se na dvojici hrdinů putujících Rothfussovým rozmanitým světem, zatímco film společnosti Lionsgate by měl být adaptací úvodního románu a režie se zřejmě ujme Sam Raimi (*The Evil Dead*, trilogie *Spider-Man*). Celý projekt by měl navíc zahrnovat i několik videoher vyvíjených pro různé platformy, což už je poměrně slušná porce zábavy, která by nám snad mohla zkrátit dlouhé čekání na další knihy nepříliš plodného autora...

James Alan Gardner

Mutanti skrytí pohledům

(THE MUTANTS MEN DON'T SEE)

Jednoho listopadového čtvrtku v 10:04 dopoledne hodil Jason Foote při hodině chemie druháků cosi do kádinky Matthewa Steina. Nikdy se nezjistilo, co to bylo za látku, ale výsledkem byla rána, která trhala ušní bubínky.

U vedlejší laboratorní lavice se Julia Boudreauová tak lekla, až upustila zkumavku. Ta spadla na zem, roztrhla se a po dlaždicích se rozlétly střepy skla a kapky ředěné kyseliny. Několik studentů zaječelo, pár jich sprostě vykřiklo, ale nejpodivněji zareagovala Tamara-Lynn Eubanksová – narostla do výšky devíti stop, po celém těle se pokryla stromovou kůrou a prorazila díru do zdi posluchárny. Vystřelila otvorem ven rychlostí závodní formule a další dva roky ji nikdo neviděl – než ji zachytily kamery, jak během Duhové invaze bojuje s Modrými mecha-thony.

Všichni ve třídě chápali, co se stalo – DNA Tamary-Lynn musela obsahovat gen, kterému se říkalo „rozbuška“. Rána dívku tak vyděsila, že se v ní splašily stresové hormony a záplava adrenalinu v krevním řečišti v kombinaci s tím, jak se jí v pubertě bouřily žlázy, „rozbušku“ aktivovala. Každá buňka v dívčině těle prodělala spontánní mutaci a mžiknutím oka rozšířila Tamara-Lynn Eubanksová řady pozemských superlidí.

Byla v pořadí čtvrtým kanadským adolescentem, který zmu-toval takhle veřejně. Předpokládalo se, že mnoho dalších získává nejružnější nadpřirozené schopnosti v soukromí, pokaždé ale za stejných podmínek – chlapci a děvčata, s nimiž cloumala puberta, se pod nápořem náhlého stresu mohli měnit i výrazněji. U někoho byl výsledek zjevný, jako v případě Tamary-Lynn; jiní vypadali pořád stejně, ale přitom mohli žonglovat s bučky, číst myšlenky nebo se měnit v obláček páry.

Rozbuška se nikdy neaktivovala u dětí – gen se neprobouzel dřív než v pubertě, kdy se vytvořily příznivé biochemické podmínky. A spontánní mutace nebyla pozorována ani u nikoho nad šestnáct let; jakmile jste překročili tuto věkovou hranici, vaše DNA mutační gen buď vůbec neobsahovala, anebo se vám žlázy uklidnily natolik, aby hormonální bouře opadla, a vaše tělo ztratilo schopnost probrat zázračný gen z letargie. Selský rozum říkal, že od sedmnácti výš jste se mohli stát superčlověkem, jen kdyby vám přálo z pekla štěstí a spadli jste do kádě plné divných chemikálií nebo jste se nechali trefit tím správným žhavým meteoritem.

A jaká byla šance, že se stane něco tak absurdního? Jedna ku sto milionům? Ovšem spontánní mutaci mohl za správných okolností prodělat každý obyčejný puberták.

* * *

Liam Lee chodil do stejné školy jako Tamara-Lynn Eubanksová. Neznal ji osobně, byla pro něho jen tvář v davu – Liam byl ve čtvrtáku a s druháky se skoro nepotkával. Náhoda tomu ale chtěla, že se zrovna učil v sousední třídě, když se Tamara probourala zdi posluchárny. Seděl u okna, takže ještě než zmizela v dálce, stihl si její stromovité tělo dobře prohlédnout.

Nic tak nádherného v životě neviděl.

Vylepšenci pro něj přitom nebyli ničím neznámým. Stejně jako devětadevadesát procent ostatních pubertáků z civilizovaného světa měl na stěně pokojíku vylepený plakát s Tygřicemi,

díval se na televizní kanál Vylepšenců, na tumblr.com sledoval několik vylepšeneckých blogů a na Facebooku patřil do několika skupin věnovaných vylepšeneckým super-bitvám, super-skandálům a super-technologům. Jednou dokonce na pláži za domem viděl, jak daleko v torontském přístavu bojuje pět superhrdinů s obří obludou.

Ale Tamara-Lynn Eubanksová byla prvním Vylepšencem, kterého spatřil zblízka na vlastní oči. Připadala mu úžasná. Kouzelná. Představovala všechno, čím se Liam chtěl stát.

Toho dne, kdy Liam spatřil proměnu Tamary-Lynn, mu zbýval týden do sedmnáctých narozenin.

Měl nejvyšší čas.

* * *

Tak jako každá jiná matka, která měla doma pubertáka, i Ellie Leeová se děsila, že Liam provede nějakou pitomost. Že bude řídit opilý. Nebo od někoho opíše slohovku. Nebo si vyzkouší jednu z těch čím dál divnějších drog, o kterých se v nedělní příloze Torontského deníku psalo, že jsou k mání na každé střední škole ve městě. Ale nejvíce ze všeho se Ellie hrozila, že se Liam pokusí probudit v sobě nadpřirozené schopnosti a něco si přitom udělá.

Bylo mu skoro sedmnáct, co nevidět bude v bezpečí, za onou magickou hranicí. Ale ovšemže na ní ve skutečnosti nic magického nebylo – hormony se neřídily datem v kalendáři. Liamův organismus se nejspíš uklidnil dávno před narozeninami. A ani nebylo jisté, že v sobě mutační gen vůbec má. Šance, že u něho v tom posledním týdnu k něčemu dojde, byla tedymizivá. Jenomže logické argumenty ještě žádné dítě neodradily od toho, aby se zachovalo jako idiot.

Týden co týden se v novinách psalo o dalším pubertákovi, který získal zvláštní schopnosti v krizové situaci. Jako ten argentinský kluk, který utíkal před vzteklým psem a najednou zjistil, že dokáže dělat sedmimílové kroky a vidí rádiové vlnění. Celé týdny se pak nepsalo o ničem jiném než o náctiletých hlupácích, kteří provokovali rotvajlery s vidinou, že se z nich stanou superlidé. Byla to asi stejná pitomost jako uvázat si kolem krku prostěradlo, skočit ze střechy a doufat, že poletím... Jenže přesně o to se Liam pokusil, když mu bylo pět (až na to, že naštěstí nezjistil, jak se dostat na střechu, takže skočil ze zábradlí na verandě a přistál v jalovci).

Pětiletého Liama tenkrát škrábance z dalších praštěných pokusů vyléčily, ale teď Ellie dostala strach, že příhoda s Tamara-Lynn v něm touhu experimentovat s prostěradlem rozdmýchá nanovo.

Jenže tentokrát už by Liam neskákal z verandy. Spíš by napodobil okolnosti některého ze známých případů, kdy se z obyčejného pubertáka stal Vylepšenec. Internet byl plný podrobných návodů a chatovacích místností, kde se zasvěceně probíraly plusy a mínusy toho, jestli je lepší skočit pod auto nebo poštvat proti sobě motorkářský gang.

V žádné takové diskuzi se samozřejmě nemluvalo o všech těch chudácích, co se při marných pokusech získat magické schopnosti zmrzali, nebo dokonce zabili. Panovalo nakažlivé přesvědčení, že odvážlivcům štěstí přejí.

Ellie za bezesných nocí přemítala, co by bylo horší: kdyby si Liam zlomil nohu při srážce s autem, nebo kdyby se v něm opravdu probudil superčlověk. Vylepšenci pořád s někým bojovali, nechávali se vyhazovat do povětří, přidávali se na stranu zla, vysílali radioaktivní záření, cestovali do cizích galaxií a prožívali výstřední milostné plotky s těmi nejhoršími možnými typy lidí. Možná by nakonec nebylo tak zlé, kdyby to pro Liama skončilo nějakým lehčím zraněním.

Jenže Ellie svého syna znala – Liam se do všeho pouštěl naplno. Jestli si umane stát se superčlověkem, nevystaví se žádnému polovičatému nebezpečí, ale pořádně to přezene.

* * *

Ellie si vzala volno z práce – vybrala si dva týdny dovolené, ačkoli byl listopad. („Vyrážíš za teplem, Ellie? Na Floridu? Nebo na Jamajku?“ – „Houby, budu ležet na gauči a užívat si návaly horka.“) Přes protesty prodáváče si v obchodě koupila bicykl. („Za chvíli napadne sníh. Opravdu vám nedoporučuji jezdit na kole, až bude náledí.“) Ten člověk patrně nechápal, kam až je ochotná zajít matka, odhodlaná sledovat svého syna, aby se ho pokusila ochránit.

Pořídila si helmu, která sice byla spíš na motorku než na kolo, ale zato jí kompletně zakrývala obličej. A koupila si černou teplákovou soupravu, která naprosto neladila se zbytkem jejího šatníku. Měla v plánu sledovat Liama tak, aby si ničeho nevšiml, ale kdyby ji náhodou spatřil, byla si jistá, že takhle vymoděnou ji určitě nepozná.

(„Chovám se jako postava z televizního sitkomu,“ pomyslela si Ellie, ale hned se opravila. „Chovám se jako správná matka.“)

* * *

Liam nastoupil do školního autobusu. Ellie jela v odstupu jednoho bloku za ním, i když popravdě nevěřila, že by něco provedl během vyučování. Ve škole byl pod dohledem příliš mnoha lidí, a hlavně pubertáků, kteří se jen trásli na to zachránit nějakého moulu od smrti – protože co kdyby v nich zrovna takový skutek odpálil „rozbušku“?

Skutečně rizikový bude až víkend – hlavně sobotní večer. Ellie dokonce zvažovala, že Liama zamkne v jeho pokoji, jenže to by se jí jediné vymstilo – Liam by se nebál vylézt ven oknem. A kdyby pochopil, že Ellie tuší, co má za lubem, dal by si stokrát větší pozor. Bude lepší ho nechat, aby si myslel, že si ho vůbec nevšimá – pak možná ani nezpozoruje, že ji má v jednom kuse za zadkem.

* * *

A tak Ellie syna dál nenápadně sledovala. Nejvíc ji zajímalo, za co Liam utrácí. Co kdyby si v lékárně sehnal nějaké prášky... ale ne, otravu by Liam neriskoval. K odpálení „rozbušky“ bylo zapotřebí hormonální nestability a pořádné dávky adrenalinu; nahodilý mix prášků by mohl chemickou rovnováhu v krvi vychýlit nežádoucím způsobem a aktivaci genu naopak blokovat. A pak tu byly pouliční preparáty, o nichž se tvrdilo, že zvyšují šance na spontánní mutaci, nebo že člověka dokonce vylepší bez ohledu na to, zda v sobě vůbec mutační gen má – ale i tak důvěřivý kluk jako Liam chápal, že takovým nástrahám je radno se vyhnout obloukem. Ostatně pokud by přípravky jako „Peruté“, „Plameňák“ nebo „K-Juice“ skutečně měly takovou moc, musela by se předměstí dávno hemžit su-

perlidmi vystřelujícími blesky a prorážejícími pěsti ocelové nosníky.

Liam se ani jednou neseťkal s nikým, kdo by připomínal pouličního dealera. A Ellie neviděla, že by si koupil něco nebezpečnějšího než kávu a jídlo z fast-foodu. Četla sice o pubertácích, kteří se pokoušeli nastartovat mutaci kofeinem, ale to byla případně ochotná riskovat.

* * *

V pátek večer Liam vyrazil na pláž, kterou měli jen tři bloky od domu. Byl to vlastně jen pás kamenitého písku na břehu ontarijského jezera, lemovaný bezpečnostními svodidly a otlučenými ploty zadních dvorků. Několik mil odsud jasně zářilo centrum Toronta, kdežto na vzdáleném americkém břehu světla přes vodu jen slabě pomrkávala.

Ovzduší vibrovalo studeným nočním vánkem, hukotem vln a ostrým pachem jezera, v němž bylo cítit řasy a rybinu. Většinu roku byla voda čistá dost, aby se v ní dalo plavat, ale vždycky v létě se v ní na pár dní přemnožily bakterie a občas se sem vylil nějaký sajrajt z továrny, a dokud nebezpečí nepominulo, město muselo vylepovat varovné nápisy. Krom toho byly v dojezdové vzdálenosti mnohem hezčí pláže s širokými pruhy čistého písku, s plavčíky a stánky se zmrzlinou. Tady u nich to ani nebyla opravdová pláž, spíš jenom přístupný kus pobřeží.

Liam postával na břehu, sbíral kamínky a zkoušel házet žabky. Moc se mu nedařilo – voda byla příliš neklidná. Sotva oblázek jednou poskočil, hned ho spolkla nějaká vlna. Na obloze nebylo vidět hvězdy; nebe bylo zatažené souvislou vrstvou mraků, oranžovo-šedivých, jak byly zespodu nasvícené světly velkoměsta.

Ellie se schovávala za řadou borovic, které sloužily jako větrolamy. Neskrývala se v jejich stínech jediná – matně rozeznávala, že nalevo od ní využívá příkrovu tmy jedna mladá dvojice, a druhý pár slyšela po svojí pravici. Nejspíš středoškoláci. Tušila, že i Liam si sem vodí děvčata, když zrovna s někým chodí. Stačilo vzít s sebou deku a dalo se tu pohodlně ležet na měkkém písku, s vůní borovic všude kolem...

Ellie se s trhnutím probrala. Sice nepředpokládala, že se Liam dnes večer o něco pokusí, ale stejně nebyla vhodná chvíle, aby se tu takhle zasnila. A copak jí všichni netvrdí, že v jejím věku už ji sex pomalu přestane zajímat? Anebo je tohle jeden z těch výkyvů nálad, které jí také předpovídají?

Možná že všechno to její nervózní třeštění okolo Liama nakonec není nic jiného než menopauzální hysterie. Copak by Liam fakticky dobrovolně podstoupil něco drastického kvůli tak astronomicky nepatrné možnosti, že se promění? A co to tady ve skutečnosti dělá? Hází žabky a tváří se jako kakabus. Co jiného taky čekat od kluka, který je v pátek večer sám?

Jeho poslední dívka mu před měsícem dala kopačky. Jasně že se cítí mizerně. A proměna Tamary-Lynn tomu zrovna moc nepomohla. Jenomže každý puberták má nějaké trápení. A Liam není o nic podrážděnější ani labilnější než každý jiný kluk v jeho věku, tak proč by měl být ve větším ohrožení než ostatní? A nikdo z jeho spolužáků zatím nic nebezpečného neprovedl.

Ellie se dívala, jak se Liam pro něco shýbá. Nejdřív myslela, že sbírá další kamínky. Když jí došlo, že si rozvazoval tkaničky, už měl boty dole a běžel do vody.

To ne! Když už, tak si to přece měl nechat na zítřek. Ztracený kluk.

„Stůj!“ zařvala, ale Liam už kolem sebe stříkal vodu, jak běžel mělčinou. Možná ji přes to cákání neslyší. Anebo prostě odmítá poslechnout – jestli se snaží vybičovat svoje emoční

vypětí, pak provinilost, že mámu neposlechne, by pro něj mohla být vítaným bonusem.

Liam se ponořil a začal plavat, v těžkých šatech, které ho zpomalovaly. Ale jemu nesejde na tom, jak rychle poplave, ten hlupák se nejspíš rozhodl, že bude pokračovat až do úplného vyčerpání. Potom už jeho tělo nebude mít jinou možnost než se vylepšit – nebo ne?

„Liam!“ zařvala Ellie. Včas se zarazila, aby nepřipojila: „Okamžitě se vrať!“, čímž by ho jen poštvála kupředu ještě odhodlaněji.

Zatímco zápasila s vlastními botami, zaječela na oba páry schované ve stínech. „Volejte 911!“ Někdo z těch čtyř ji určitě poslechne. Copak si každé děcko nepřeje sehrát roli v nějakém dramatu? Copak se Liam nevzdaluje právě proto dál a dál od břehu?

Ellie skopla boty a rozběhla se do vody. Nebyla tak mrazivě ledová, jak se obávala – jezero si uchovalo malou část tepla, které v létě vstřebalo. Chladná ale byla a skrz teplákovou soupravu jí pronikla na kůži ve zlomku vteřiny. Ve chvíli, kdy Ellie dosáhla dostatečné hloubky, aby mohla plavat, se už začala třást.

Nedala se tím odradit. Nic na světě by ji nezastavilo. Nebyla nijak skvělou plavkyní, ale plavala obstojně. Liam na tom byl podobně. Nebyl to žádný velký sportovec, ale ani pecivál. Ellie chodila jednou týdně na taneční aerobik. Liam měl v tělocviku hodnocení 72 bodů ze sta. Je o jednatřicet let mladší než ona, ale Ellie je matka. Vzpomněla si na článek o ženě, která nadzvedla auto, aby zachránila své dítě. Byla si jistá, že pro záchranu Liama udělá cokoli.

Aspoň se nepokouší rovnou se zabít – nepotopil se pod hladinu a nevdechtl do plic studenou vodu. Jen usilovně plave, ale nijak zběsile. Ellie usoudila, že o ní zatím nemá ani potuchy. Přes ten hluk, který při plavání nadělá, ji nemůže slyšet, a i kdyby se otočil a pohlédl za sebe, sotva by v té tmě něco uviděl.

Ani Ellie toho moc neviděla – Liam byl ponořený, nad hladinu mu vyčnívala jen hlava a ramena. Trochu jí pomáhala světla Toronta odrážející se od zamračeného nebe, ale stejně měla potíže udržet směr. Čas od času musela zvednout hlavu a rozhlédnout se. To Liam nemusel. A kdykoli ho znovu spatřila, měla dojem, že mu není ani o píd blíž.

Pokusila se plavat rychleji. Bojovala s chladem a s tíhou nasáklých šatů. V hlavě jí ječel pochybovačný hlas: „Co si myslíš, že uděláš, až ho dohoníš?“ Ale Ellie ho rozhodně okřikovala: „Zachráním ho. To udělám.“

Liamova hlava zmizela ve vlnách. Ellie se sevřel žaludek. Udělala ještě pár temp a ponořila se do černé vody. Neviděla v té tmě ani vlastní ruce, natož nějaký signál, kde hledat Liama. Natahovala se po něm naslepo, neschopná uvěřit, že by ho nedokázala zachránit. Pálilo ji v plicích, bylo jí horko i zima, byla vyčerpaná, šílená strachy a klesala ke dnu.

* * *

Vodou prorazilo světlo, jako když se v bazénu zapnou podvodní světlomety. Ellie spatřila Liama jen kousek od sebe, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Vzala ho do náruče a s veškerou zbývající silou s ním co nejrychleji vystřelila k hladině.

Vynořili se nad vlnami a letěli dál – vzhůru k nebi – raketovou rychlostí.

* * *

Liam jí v náruči připadal tak lehoučkový, jako když byl ještě nemluvně. Vysílala do jeho těla teplo, převrátila ho hlavou dolů

ZAHRAŇIČNÍ SF

a jemně mu mačkala na hrudník, aby z něj vypumpovala vodu. Za chvíli se rozkašlal a začal lapat po dechu. Ellie ho naplnila teplem a světlem a letěla s ním rovnou domů.

* * *

Zvažovala, jestli ho nemá vzít do nemocnice. Ale zavrhl to – přece viděla, že bude v pořádku... fakticky to na něm viděla, v podobě aury, která ho obklopovala. A kdyby ho nechala prohlédnout lékaři, kladli by jim nepříjemné otázky. Vložila by se do toho policie. Liam by musel nastoupit povinnou léčbu na psychiatrii. Mohl by ztratit celý školní rok a už nikdy by se nezbavil stigma sebevraha.

Zatím ale nikdo nic neví. Jestli někdo z těch mladých na pláži opravdu zavolal 911, policie to tam prohledá, a nic nenajde. Dobrá, najdou její kolo, ale nejspíš nikdy nezjistí, že patří jí. A i kdyby, vždycky může říct, že jí ho ukradli. Objevili by taky dva pár bot, ale co s tím? Nikdo by z toho nevyvodil –

Zazvonil zvonek. Na verandě stála zhruba šedesátiletá žena tmavé pleti; měla na sobě nenápadný zimník, ale vyzařovala z ní nepopíratelná autorita. Její aura svítila jako laser – pronikavou oslepující zelení.

Ellie se nechtělo otvírat, ale tak jasně zářící člověk na jejím prahu by mohl vzbudit pozornost. Dopřála si chvilku, během níž na sobě vyzářením potřebného tepla vysušila mokré oblečení, a na škvíru otevřela vchodové dveře.

„Dobry večer,“ pozdravila žena. „Přišla jsem vás přivítat do našeho společenství.“

„Promiňte, ale my už tady žijeme spoustu let,“ ohradila se Ellie.

„Mám na mysli jiné společenství,“ upřesnila žena. „Můžu dovnitř?“

Její aura se rozzářila ještě jasněji. Ellie se zamračila, ale pustila ji dál.

* * *

Jakmile žena vešla, Ellie za ní zabouchla dveře. „Co jste zač?“ vypálila.

„Někdo jako vy.“ Žena se vznesla kus nad podlahu a hned se zase spustila. „Nedáváme si žádné bombastické přezdívky jako Ohnivá střela nebo Pěst osudu. Preferujeme nenápadnost.“

„Kdo je to, my?“ zeptala se Ellie.

„Malá skupinka tady ve městě. Je mezi námi jedna, která vždycky vycítí, když někdo projde proměnou. Poslala mě vás přivítat... odpovědět na otázky... ujistit se, že jste v pořádku.“ Žena na Ellie pohlédla. „Jste v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ vyhrkla Ellie trochu zhurta.

Žena si ji pochybovačně prohlížela. „Určitě? Protože, víte, s námi je to stejné jako s pubertáky. Zvláštní schopnosti se objeví, jen když procházíme emočním otřesem, ve chvíli, kdy s námi už zase cloumají hormony. A když se to sejde – abrakadabra! Je z toho ten nejpříšernější nával horka v životě!“

„Škoda, že nepoužíváme přezdívky,“ podotkla Ellie. „Říkala bych si Žhavá bába. Nebo Klimaktematka.“

Návštěvnice však zavrtěla hlavou. „Tím bychom se hned prozradily. Hej, ale jestli chcete být superhrdinkou, tak do toho! Všichni Vylepšenci nosí ty svoje speciální obleky. Stačí, když si natáhnete něco od hlavy až k patě, investujete do kvalitního stahovacího prádla, a nikdo nepozná, jestli je vám šestnáct nebo šedesát.“ Poplácala se po svém pozoruhodně plochem břiše. „Většina z nás pálí kalorie na rotopedu ďábelským tempem, takže

máme v elastákách skvělou figuru. Pak vám stačí maska, abyste zakryla vějířky u očí, a jste za vodou.“ Žena se zasmála. „Vlastně bych vám radila, ať si kostým pořídíte, i kdybyste si žádnou kariéru neplánovala. Čas od času se něco přihodí, a když nic neuděláte, zemřou tisíce lidí. Pamatujete, jak zaútočila Pátá říše? Mysleli si, že v Torontu je jen hrstka Vylepšenců. Jenže pak jsme se objevily my a nakopaly jim zadnice. Ženské síle zdar!“

Ellie zjistila, že se usmívá. Přinutila se tvářit vážně. „Nic takového bych dělat nemohla. Musím se starat o syna.“

„Všechny máme své závazky,“ poukázala žena. „Přece už nejsme žádné patnáctky.“ Podala Ellie navštívenku. „Tady je mailová adresa naší skupiny. Dejte o sobě vědět. Kdybyste si potřebovala popovídat nebo tak. A vůbec, i kdyby nic, přijďte si aspoň zacvičit, naše hodiny mají o dost větší grády než jóga.“

Návštěvnice se usmála a zmizela. Puf! Nejspíš se teleportovala. Už to, jak bleskově se zjevila u nich před domem, napovídalo, že ovládá zvláštní způsob cestování.

Ellie se zamyšleně vrátila do Liamova pokoje. Ještě spal; jeho aura byla klidná. Neměla ponětí, co mu řekne, až se probudí, ale však ona už si poradí.

Hlavní bylo, že Liam už neprovede žádnou další pitomost. Znala svého syna – využil svoji šanci a prohrál. Nějaký čas se bude kabonit, ale pak se objeví nová dívka, pupínek nebo složitý úkol z matiky a Liam se pohne dál. Jasně že na něj bude dohlížet – a teď už k tomu nepotřebuje kolo a helmu.

Teď umí létat. A vidí aury. Kdo ví, jaké další schopnosti ještě má. A kdyby odhodila zábrany a vyšla ze stínů, jakou superhrdinkou přezdívkou by si vybrala?

Ellie vešla do kuchyně, ohřála si v dlaních hrnek čaje a posadila se, aby si o tom všem popřemýšlela.

Poprvé vydáno v časopise Asimov's SF v srpnu roku 2016

Přeložila Jitka Cardová

Ilustroval Petr Kopl

MEDAILONEK

JAMES ALAN GARDNER

Kanadský autor fantastiky (nar. 1955). Asi třicet kratších prací publikoval nejčastěji na stránkách magazínů *Amazing* a *Asimov's SF* či v kanadské sérii antologií *Tesseracts*, přičemž dvacátý svazek této každoroční řady dokonce pod názvem **Tesseracts Twenty: Compostela** (2017) sestavil ve spolupráci se Spiderem Robinsonem. Kratší práce dosud shromáždil pouze ve sbírce **Gravity Wells: Speculative Fiction Stories** (2005). Nejvýrazněji uspěl s povídkami „Three Hearings on the Existence of Snakes in the Human Bloodstream“ (Tři slyšení o existenci hadů v krevním oběhu člověka, 1997, český XB-1 11/2017) a „The Ray-Gun: A Love Story“ (2008), obě shodně nominovanými na ceny Hugo a Nebula, přičemž první z nich si vysloužila kanadskou cenu Aurora, druhá pak Pamětní cenu Theodora Sturgeona a Cenu čtenářů časopisu *Asimov's SF*. Většinu svých románů zasadil do prostředí tzv. *League of Peoples*, ve kterém mimozemšťané natolik rozvinutí, že jsou pro ně lidé něčím jako jsou pro lidstvo pouhé bakterie, zneumožňují ostatním inteligentním druhům vést mezihvězdné války. Spadají sem romány **Expendable** (1997), **Commitment Hour** (1998), **Vigilant** (1999), **Hunted** (2000), **Ascending** (2001), **Trapped** (2002) a **Radiant** (2004). V letošním roce zahajuje románem **All Those Explosions Were Someone Else's Fault** (2017) novou sérii *The Dark and the Spark*.